

Kleur, beweging, portretten, een reportage en een vrij thematisch werk. Het was een hartelijk welkom in het tweede deel van Digitale Fotografie. O ja, en dan nog de overstap naar het volledig manueel instellen van het toestel. Het was snel duidelijk, de lating een aardig stukje de hoogte in.

Het vrijblijvende van het eerste deel, maakte snel plaats voor een ontlukende gedrevenheid om ... iets meer te gaan doen ... verder te gaan zoeken. Voor mij werd dit tweede deel een eerste stap in de zoektocht naar mijn eigen fotografische stijl. Een eerste stap, waarvan dit eindwerk een stilte getuige is.

Het is duidelijk een eerste stap, maar wel in de goede richting ...
zo voelt het toch aan naar het einde toe .

Christophe Van Ginneken
Januari 2009

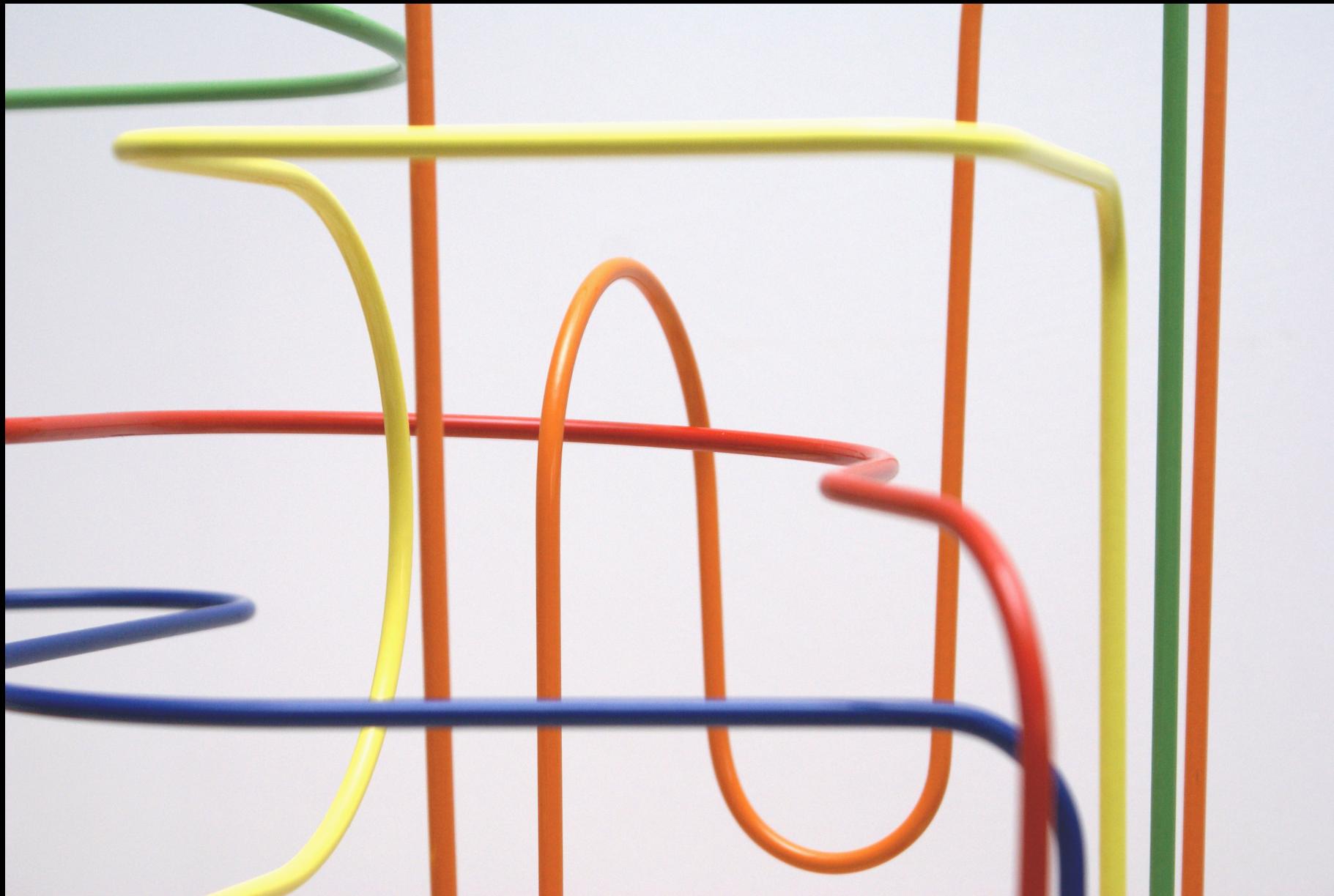
Kleur vind je in de natuur,

en in zoveel alledaagse zaken.

Maar soms moet je kleur ...

... gewoon zelf maken.

Beweging

Misschien ligt de grootste kracht van fotografie net in het, beter dan welk ander medium ook, kunnen vastleggen van beweging.

Met de volgende drie foto's wilde ik enkele typische fotografische vormen van beweging ontdekken. Drie typische voorbeelden van antwoorden op mijn, althans tot voor kort, eeuwige vraag: "Hoe doen ze dat toch?"

Fietser Perpetuum

De wereld raast voorbij en wordt herleid tot een spel van lijnen die een dans aangaan met de gulden snede. Het kleurenpaljet benadrukt de dualiteit van de drukte van de stad en de rust van de fietser. De vervormde schimmen van andere weggebruikers en de lichtlijnen doen vermoedens van gevaar en bedreiging rijzen; ze worden echter nooit bevestigd.

De trein der traagheid

Haastig spoeden de reizigers zich naar de wagon, ...

Naast de gesuggereerde beweging door de spookachtige figuren, treden ook andere fotografische elementen naar voren: het ongewone blauwe licht springt natuurlijk snel in het oog maar lijkt een kalmerend tegengewicht te bieden voor het jachtige onderwerp.

Alle lijnen trekken de kijker naar het centrum van de foto, de bestemming van de trein, maar ook van de reizigers, die in eerste instantie op de trein willen geraken.

Ongeveer in het midden verdeelt de foto zich in twee zones: rechts op het perron heerst een zeer heldere en jachtige gloed, terwijl links de trein en het spoor baden in een verhullende duisternis en een rust van blauwe lichten. De dag(taak) zit erop, de avond valt. Het leven...

Ook de hoeveelheid aan informatie in beide zones benadrukt het verschil tussen de drukte om op de trein te geraken en de rust die de reiziger overvalt wanneer hij dan eindelijk op de trein zit.

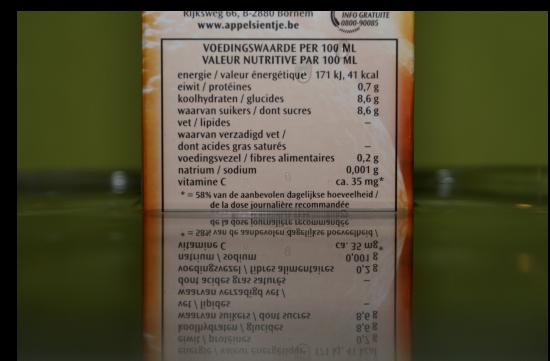
Drupp...

Opnieuw een volledig geënsceneerde foto om dit onderwerp af te sluiten. Al lang wou ik wel eens proberen een druppel vast te leggen. Dit was het uitgelezen excus om een setje te bouwen.

Een druppel weerspiegelt 120 graden van zijn achtergrond. Gelukkig is een druppel klein en doet een gekleurde draagtas van dochterlief wonderen; vooral door het patroon van autootjes dat er op staat. Het resultaat is een mozaïektekening binnen in de druppel: een blik op de wereld onder de waterspiegel?

Buiten een opstelling om druppels te laten vallen in een kom met water heb je hierbij veel geduld nodig ... en een beetje geluk.

O, ja en een brik sinaasappelsap ... om de focus af te stellen.

Portret

Daar waar kleur en beweging nog duidelijk aanleunden bij het eerdere deel van de cursus, begeven we ons met portretten op redelijk nieuw terrein, op menselijk terrein. Diepte, ritme, licht, kleur, beweging, ... het zijn eigenlijk bijna onvergankelijke dingen. Maar een mens is nooit twee fracties van een seconde hetzelfde. Elk ogenblik van ons leven spreekt ons gezicht andere boekdelen en je hebt maar één kans om deze vast te leggen.

Model in omgeving

Voor mij was dit een mogelijkheid om een eerste keer een ander standpunt in te nemen en het verhaal achter het verhaal te zoeken: de eenvoud van de foto die gemaakt moet worden - het model tegen een egale achtergrond - contrasteert met de plethora aan mensen die haar moeten omringen om dit te realiseren. Haar gezicht schreeuwt haar mening uit.

Toch staat ze ook in de meta-foto centraal. Want het model blijft altijd het hoofdthema. De dualiteit wordt verder nog benadrukt door het kleurenpaljet dat bijna een duotoon wordt.

Snotneus, up close and personal

Ik heb lang getwijfeld of ik deze foto zou opnemen. Niet omdat ik ze niet goed vind, in tegendeel, maar omdat ik niet met zekerheid kon zeggen of de kracht die ik er in vind ook anderen aanspreekt.

Twee oogjes priemen in de lens, door de viewer, recht in de ziel van zowel fotograaf als toeschouwer. Een glimlach op je lippen doorbreekt de stilte.

Maar ze is ook om op te eten ... met snotneusje en al. Een foto kan zo mooi zijn, als het de onvolmaaktheid van het model bijna tot schoonheid verheft.

Het kleurenpaljet van deze foto ondersteunt de eenvoud en sereniteit van het onderwerp enorm. Een collectie van pasteltinten komt overal terug. Geen enkel vlak heeft een andere toonaard aan.

What is the M... ?

Ofschoon dat de verwijzing naar “The Matrix” je ongeveer doof schreewt, is er nog wel wat anders te vinden in de foto; net zoals dit het geval is in “The Matrix”. In eerste plaats vormt de foto natuurlijk een verwijzing naar mijn voorliefde voor films. Ik ben een rasechte cinefiel. “The Matrix” vormt hier geen uitzondering op, want zowel film-technisch als inhoudelijk is het een pareltje. Natuurlijk kan in de technologische onderbouw van de film een link gevonden worden naar mijn band met computers. Mijn leven bestaat voor een groot stuk uit niets anders dan schermen vol tekens, vroeger inderdaad echt groen op zwart.

Maar ook het concept van de projectie, dat zich letterlijk als een deken over het onderwerp drapeert, vertelt een deel van het verhaal. De duotoon van groen en zwart die hierbij optreedt, weerspiegelt een belangrijk deel van mijn innerlijke zijn. Dubbele bodems, zoals in “The Matrix”, zijn nooit ver zoek. De belichting legt ook de nadruk op mijn ogen, de spiegels van de ziel.

Tot slot verraadt de compositie van de foto ook mijn voorliefde voor rockfotografie, met een vette knipoog naar Jim Morrison.

Met dank aan de zelfontspanner en een klein olifantje... je was een geweldige model.

Reportage: GP Belcar te Zolder

Oorspronkelijk was het bezoek aan het GP Belcar te Zolder bedoelt om foto's te trekken rond beweging. Die waren er in overvloed. Maar al snel bleek ook dat er veel meer te beleven was. Zoveel leuke beelden lagen voor het grijpen, dat een leuke en soms eigenzinnige reportage voor de hand lag ...

Waldo in de Pitlane

Ofschoon iedereen in de pitlane met dezelfde reden daar is, toch heeft iedereen op de foto wel zijn eigen verhaal. Het lijkt wel een plaatje uit een boek van "Waar is Waldo?" De reflectie op het gebouw biedt alvast een vooruitblik op wat komen gaat: de race.

Zonder dat ook maar één wagen in dit beeld zichtbaar is, voel je de snelheid en hoor je de wagens al voorbij scheuren. De spanning is te snijden. Het aftellen is begonnen.

Big Brother is watching me

Na deze blik had ik niet langer de moed om hem te vragen wie hij was en wat zijn functie was.
Dat was ondertussen duidelijk. He's the boss!

De ongelooflijke tegenstrijdigheid tussen de gezapige, corpulente man en het jachtige, snelle, sportieve en competitieve sfeertje dat rond de pitlane hangt, doet je terecht afvragen of hij hier wel thuishoort.

Diezelfde tegenstrijdigheid wordt nog meer in de verf gezet in de vorm van zijn schijnbare totale rust ten overstaan van de voor het overige verschrikkelijk drukke foto.

En naar de al helemaal koldereske dubbele bodem met het "Michelinmanneke" moet ik waarschijnlijk zelfs niet eens verwijzen.

Total Loss Gehen

Als de reportage slechts uit één beeld mocht bestaan dat alles moet vertellen, zou het zonder twijfel dit beeld zijn. Het staat dan natuurlijk ook niet zonder reden centraal tussen de vier andere.

De race is vertrokken, de wagens gieren over het asfalt en de toeschouwer staat uren te staren naar de grote reclameborden die zo typisch zijn voor racecircuiten.

Door de foto te trekken met een iets langere sluitertijd, weerspiegelt ze echt het gevoel dat de toeschouwer heeft: een korte flits van een wagen, die voorbij is voor je het goed en wel besefte. Meestal ben je net te laat, elke keer opnieuw.

And the winner is ...

Geen reportage over een wedstrijd zonder een winnaar. Dít moest een oerklassieke foto zijn met alle elementen van een wedstrijd aanwezig: de zwart/wit geblokte wanden, de sponsors en net voldoende tekst om te weten waarover het gaat.

Qua kaderage heb ik gekozen om de eerste piloot centraal te zetten en de tweede rijder iets meer opzij. Het is niet toevallig de iets oudere man. Het is immers hij die, dankzij meer sponsorgelden, zijn te dikke kont toch nog wekelijks in een Big Boy's Toy mag hijsen.

Ofschoon de prachtige schone schijn, is dit slechts een flauw afkooksel van het grote broer, de Formule 1, waar elke seconde en ook elke gram wel telt. Als dit Formule 1 was geweest ... dan had ik mijn kaderage net omgekeerd moeten kiezen. Maar waarschijnlijk had ik dan ook eerder een foto van een pitspoes genomen.

En dat staat allemaal ook nog eens op hun gezicht te lezen.

Sportfans

De race is voorbij, de winnaar is gekend en dan is het tijd om naar huis te gaan. Geen topsport zonder merchandising, geen merchandising zonder fans.

Ook op het circuit van Zolder is het commercie troef. En wat is er leuker dan op de terugweg van het circuit geflitst te worden in een authentiek autosporthemdje?!

Deze foto was er op of er onder. Ik was op zoek naar een leuke invalshoek om dit gegeven vast te leggen, toen überfan numero uno aan kwam slenteren. Neen, het was niet de teambaas uit de pitlane, maar hij was aardig op weg.

Het contrast tussen het sportieve karakter van de wedstrijd en de commercie daar rond, of eerder vooral het doelpubliek van deze commercie, is voor mij de perfecte afsluiter van een dagje Zolder. Ik had meer gezien en vastgelegd dan verwacht.

Bon, ...

Thema: It's a small world

Na zoveel onderwerpen, technisch maar ook al inhoudelijk, was deze afsluiter misschien nog de moeilijkste. Het was duidelijk dat we hier voor het eerst echt iets persoonlijk moesten naar boven halen...

Heel deel twee van de cursus stond voor mij in het teken van het zoeken naar het meta-verhaal en dat vervolgens combineren met een fotografisch technisch aspect. Dit vrije thematische werk mocht hier niet van afwijken en moest het slotstuk worden van de zoektocht naar het antwoord op de vraag "Hoe ver kan ik inzoomen op de realiteit, voor ik haar echt verlies ?"

Don't you forget about me

Het Steen in Antwerpen verliest zijn functie als thuishaven van het scheepvaartmuseum. Slechts een enkeling lijkt er om te malen en velen brengen hun eerste bezoek aan het museum ... op de laatste dag dat het nog open is.
"Toch wel schoon hey, mijnheer. Allez, en dat gaat nu allemaal weg? Spijtig hey!"

"Maar we gaan niet zonder slag of stoot ... Gij Kettters ... Ten aanval ..."

It's a dirty job, but someone's gotta do it

Ondertussen herrijst elders aan de Schelde uit het as van het scheepvaartmuseum het Antwerpse antwoord op het Gentse SMAK ... het MAS.

Als een toren van Babel kijkt het bouwwerk nu reeds neer op de goddeloze stad en zoals het elk Antwerps project betaamt, kabbelt het voort, maar zie je nooit iemand werken,... of toch ?

Ofschoon het MAS centraal staat op de foto, verliest het zijn centrale positie al snel door het veel scherpere figuurtje dat de ogen van de toeschouwer dwingt naar beneden te kijken, op zoek naar het echte thema van de foto.

Another one bites the dust

O, neen, daar zijn ze weer. Maar in tegenstelling tot het eindwerk voor het eerste deel van de cursus, dit keer geen overtredingen.

De foto is bij valavond getrokken, om met een iets langere sluitertijd de beweging van de voorbij rijdende auto's te kunnen vastleggen. Het sombere avond-kleurenpaljet krijgt een prachtig tegengewicht in de kleine rode, blauwe en gele kleurvlakken van het figuurtje. Het lijkt bijna alsof de zwaailichtjes al echt flikkeren.

De grijns achter het vizier spreekt boekdelen en lijkt wel speciaal voor deze foto geschilderd.

See the stars, they're shining bright

De laatste foto van deze reeks moest een inhoudelijke apotheose vormen en verschillende zaken verenigen:

Allereerst is het natuurlijk een onderdeel van het thema, maar daarnaast is het ook een foto waar de vroegere thema's licht en kleur sterk naar voor komen. Het is een nachtfoto, dus alle aspecten met betrekking tot diafragma, ISO waarde, sluitertijd,... moesten spot-on ingesteld zijn. Het figuurtje begeeft zich ook bijna zichtbaar naar rechts, naar het licht toe, ogenschijnlijk zonder enig oog voor de pracht die zich op de achtergrond bevindt.

Voor de compositie wilde ik een bijna perfect symmetrisch beeld van het Atomium, dat sterk doorbroken werd door het figuurtje van het thema.

Tot slot inhoudelijk, is het een ode aan ons Belgenlandje, waar absoluut mooie fotografische onderwerpen zijn te vinden en vormt het idee van een astronautje de spreekwoordelijke materialisering van de manier waarop ik naar de wereld begin te kijken als fotograaf in wording: vol verwondering.